

NEBE NA ZEMI

Z daleké cesty po cizích krajích se vrací mladý šlechtic. Před posledním dnem jízdy dělíci ho od domova požádá o nocleh v malém opatství. Mnich, který ho doprovází do hostinského pokoje, se ho ptá na dojmy z putování.

"Mnoho jsem viděl a zažil," zasní se šlechtic. "Poznal jsem nejvyšší radost i nehlubší utrpení, povznášející štěstí i ubíjející bolest a bídu. Viděl jsem překrásné paláce, jejichž štíhlé věže se ztrácely v oblacích a vedle nich rozpadající se chatrče. Okusil jsem nejroztodivnější pokrmy, lahůdky, jež se rozplývaly na jazyku. Avšak mé srdce je stejně hladové jako na počátku cesty. Vracím se domů, aniž bych našel, co jsem hledal."

Chvilí pokračují mlčky. Pak se mnich zastaví a povídá: "Věřu, špatně jste se díval, mladý muži. To nejdůležitější zůstalo vašim očím skryto. Pojdte, naučím vás vidět skutečné poklady." A zavede šlechtice do kostela.

"Nu, co vidíte, mladý muži? Obyčejný malý kostelík. Ani nejkrásnější, ani nejvyšší na světě, řeknete mi. Ale já vám říkám, že není na světě větší krásy než mezi těmito čtyřmi prostými stěnami a že právě zde jsme nebi mnohem blíže než si dokážete představit. Zkuste se dívat srdcem, ne očima. Vidíte? Stojíme v nejkrásnějším a nejvyšším chrámu světa, stojíme v samé předsíni nebe, protože Krása sama má v tomto domě svůj příbytek. A přesto je tento dům zároveň i tou nejbídnější chatrčí, když pomyslíte na důstojnost a přesažnost toho, který se uvolil v tomto domě s námi přebývat. Zde je i místo největší bolesti a nehlubšího utrpení, protože Nevinnost a Svatost zde při každé mši trpí a umírá za hříšný svět. Je to však i místo největšího a nekončícího štěstí a pravé radosti, neboť Láska zde při každé mši poráží smrt a prochází jí do Života. Zde se nabízí nejlahodnější, vpravdě nebeský pokrm. Sám Bůh se nám zde dává, aby nasýtil naše hladové duše."

Tak šlechtic, který křížem krážem projezdil celý svět, až doma za humny v obyčejném malém kostelíku zahlédl ten největší zázrak kus nebe na zemi.

Touláme se širým světem a hledáme cosi, co by ukojilo naše hladové duše. A na svých cestách mjíme kapličky, kostelíky a katedrály, dennodenně či týden co týden je navštěvujeme, a přesto zůstáváme hluší k jejich poselství. Mluví k nám pradávnu, téměř zapomenutou řeč, avšak kdesi v hloubi našich duší se skrývá schopnost té řeči rozumět. Prahne po nevšedních mystických zážitcích a honíme se za zázraky. A ten největší zázrak na nás čeká doma za humny. Obyčejný kostel, dům z kamene - a je to příbytek Nejvyššího. Vystavěný lidskýma rukama z hlíny tohoto světa - a není z tohoto světa. Kus nebe na zemi. Napadlo nás někdy, když jsme vycházeli do domu Božího, že se zde jakoby láme prostor a čas? Že po obyčejných kamenných schodech vstupujeme do předsíne nebe? Na okamžik je nám dovoleno oprostít se od zákonů světa a nahlédnout do věčnosti. Nemáme ještě oslavená těla a na tvář Páně zatím hledíme jen očima víry. Ale jen víra, to jsou křídla pro let až na sám kraj času a prostoru; víra je schopnost tlumočit řeč znamení. Učí nás vidět Neviditelného, i když je ukryt v nuzných šatech utkaných z hlíny země. V domě z kamene v kovové nádobě leží cosi prostého, nepatrného: podle očí světa obyčejný chléb z pšeničných zrn, podle zraku víry mocný Pán všehomíra. Ukáže mi někdo větší zázrak?

Brána kostela spojuje dva různé světy. Vzdálenější než nejdelší rozměr vesmíru, zároveň však bližší nad každé pomýšlení. Nedostižný, svět zcela přesahující Bůh se stal člověkem. Přicházíme do kostela, abychom nahlédli do tváře Bohu. Nejprve však Bůh musel sestoupit k nám. Slyšíme, jak k nám promlouvají kameny chrámu? - Tak Bůh miloval svět. Láska se nezalekla nejhlubšího ponížení. Bůh se uvolil přebý-

vat s námi v této z jeho pohledu nejbídnější chatrčí, ten, který je, stal se jedním z nás, kteří nejsme nic. A chrám dále mluví: Mé kameny jsou zkrápěné nevinným utrpením, jsem křížem, na němž znovu a znovu umírá Boží Syn, v mých zdech se jako nekončící ozvěna rozléhá jeho poslední sten. Dokonáno je! Vstupte, připojte se k věčné oběti, spoutejte své ruce modlitbou, klesněte na kolena, položte svou duši na Kristův kříž. A chrám dále mluví: Jsem Golgota, jsem Kristův hrob. Pohlédni jednou na mrtvé tělo. Pohlédni podruhé do prázdného hrobu. Pohlédni potřetí na známou tvář v zahradě. Světlo věčného svítání zahřívá můj prostor barvou vítězství, příslibem naděje. V mých zdech je věčné jaro, v mých zdech je stále první den. Den po sobotě. Jsem bitevní pole, na němž se Láska vždy znovu a znovu pouští do vítězného zápasu se smrtí. Jsem vítězným obloukem klenoucím se nad triumfálním návratem obětovaného Beránka do náruče Otce.

Vejděte, všichni, kdo se lopotíte. Vejděte do stánku občerstvení. Jezte a pijte, kolik potřebujete, pokrm a nápoj vítězů. Chléb a víno, Tělo a Krev. Jsem večeraďlo, v němž se nepřestává hodovat, slaví se zde hostina Beránkova. Kde naleznete lahodnější pokrm, opojnější nápoj? Dodá vám snad něco více radosti a síly? V mých zdech se láme Nedělitelný a dává se svým učedníkům. V síle tohoto pokrmu se kráčí do věčnosti. A chrám zpívá: Jsem nejkrásnější dům tohoto světa. Jsem příbytek Krávy. Jsem nejvyšší, dotýkám se nebe. Ač pouhé nic, jsem skrytý Všemocného. Objímám kříž, na němž pní spása světa, jsem hrobem vítajícím Zmrtvýchvstalého. Jsem kouskem nebe na zemi. Naslouchejme pozorně této písni kamenných chrámů a naučme takto zpívat i chrám své duše.

Převzato z časopisu „Amen“ – autorka Dagmar Kopecká

ANTICKÉ DĚDICTVÍ ŘÍMA

Podle legendy o vzniku Říma (753 p.n.l.), mnohokrát zpracované v uměleckých památkách starověku, Aeneas unikl z dobyté řecké Tróje a na lodi se dostal až do Itálie, kde na pobřeží zakládá město Lavinium. Jeho syn Askanios postavil v Albánských horách město Alba Longa. Jeho potomci Romulus a Remus jsou při vypuknutí rodinných neshod hozeni do Tiberu. Zachytí se na úpatí kopce Palatin, kde je zachráněn a odkojí vlčice. Chlapci vyrostou. Při založení města dochází k hádce a Remus je zabit. Romulus vyoráním pověstné brázdě bílým volem, která vytyčovala budoucí město Řím, se stává prvním ze sedmi římských králů (podle dostupných nálezů je historicky potvrzena pouze existence posledních tří).

Skutečnost je trochu jiná. Podle archeologů oblast dnešního Říma osídlili v 10. stol. př. Kr. zemědělci doby železné. Městský život se zde začal rozvíjet až v 8. stol. př. n.l. (tedy kolem data legendárního založení) a z Říma se stalo jedno z největších měst na území dnešní Itálie. V té době však Římané (tvořilo je několik kmenů) byli jen jedním z mnoha národů na Apeninském poloostrově. Byli zde tajemní Etruskové, známí svou vzdělaností a kulturou, dále Latinové, Samnité, Umbrové a další. Ovšem ten, kdo obsadil strategické místo na Palatinu, měl velkou výhodu. Dalo se snadno ubránit a blízko byla velká řeka s přístavem a brodem. Římanům se s pomocí vojska a úspěšných politických jednání podařilo získat území svých sousedů a v polovině 3. stol. př. n.l. ovládali již téměř celou Itálii. Jejich výboje pokračovaly dále. Ve třech punských válkách porazil Řím mocné Kartágo a známého vojevůdce Hannibala. Svou říši rozšířil dobytím Řecka a téměř všech území, které svými taženími získal slavný makedonský vojevůdce Alexander Veliký. V r. 30 př. n. l. si podrobil Egypt a stal se mocným vládcem celého Středomoří a Středního východu.

Poslední král Tarquinius Superbus byl pravděpodobně sesazen v roce 509 př. n. l. a místo monarchie nastoupila republika. V jejímž čele stáli dva konzulové, které každoročně volili občané města. Konzulové jmenovali členy rady, ze které později vznikl známý římský senát. Velmi důležitou součástí mocenského vzestupu Říma byl systém jeho vlády. V čele města byla skupina volených úředníků, tzv. magistrát. Ten vládl s podporou senátu, poradního sboru z bývalých představitelů magistrátu, který spolurozhodoval o vládní politice. Ve vládě byli zastoupeni zejména lidé z vyšší třídy – patricijové, ale zástupci se mohli stát rovněž i tzv. plebejové, lidé z třídy nižší. Tento systém zaručoval Římu silné vedení s podporou lidu a během staletí pomohl z Římanů vytvořit jednotný národ.

Důležitou roli tu hrály války. Bohatým přinesly slávu a politickou moc, pro chudé znamenaly kořist a získání půdy. V římském vojsku ze začátku mohli bojovat jenom Římané, výsledkem bylo, že Řím měl jako první dobře vycvičenou, poslušnou profesionální armádu. Mezi významné příčiny jeho úspěchů patřilo rovněž římské chápání občanství, které zaleželo na bydlišti. Dokonce přistěhovalci nebo bývalí otroci mohli získat občanství, pokud bydleli v Římě (později se tato výsada týkala rovněž dobytých území).

Díky zámožným výbojům Řím velmi zbohatl, a tím se také oslabil. Rozmáhala se korupce a úředníci se snažili bohatstvím z provincií získat především pro sebe. Mezi soupeřícími vojevůdci začali propuknout občanské války. V r. 44 př. n.l. zvítězil nad svými soupeři vojevůdce Julius Caesar a stal se římským diktátorem. Konzervativní zastánci republiky zosnovali jeho zavraždění, výsledkem byla krutá občanská válka. Moc během ní získal Caesarův synovec Octavianus, který se stává vrchním velitelem armády a jediným vládcem Říma. Později v r. 27 př. n.l. už jako Augustus (Vznešený) nastoluje císařství. Byl jedním z nejlepších římských císařů. Zreformoval římskou byrokracii, změnil daňový systém, zreorganizoval armádu, čímž položil základ dvousetletému období stability a bezpečnosti (známé Pax Romana). Tato stabilita také napomohla rozšíření nového křesťanského náboženství.

Pozdější vládce Říma lze dělit podle jejich skutků na dobré, špatné a strašné. K těm významným patří Vespasian (69-79 n.l.) – obnovil stabilitu po chaosu, který po sobě zanechal Nero, Traján (96 – 117) – říše za jeho vlády dosáhla největšího rozpětí, rozpínala se od Británie až po Arábii, Hadrián (117-138), nazývaný také císař filosof, Řím architektonicky nesmírně zhodnotil, ale byl současně dobrým vojákem a organizátorem (známý je Hadriánův val ve Velké Británii), Antonius Pius (138-161) a Marcus Aurelius (161-180). Mezi ty špatné patří Caligula (37-41, byl zavražděn) a zejména Nero (54-68, spáchal sebevraždu). Po jeho smrti měla výběr císaře v rukou především armáda. Často dávala přednost profesionálním vojákům před urozenými Římany.

Všechny národy říše římské většinou přijaly její životní styl. V Británii, podél Dunaje, v Palestině nebo severní Africe se začala stavět města podle římského vzoru, s akvadukty pro rozvod vody, lázněmi, divadly a dalšími zařízeními, jež Římané považovali za nutnost civilizovaného života. Na území říše kvetl obchod, jehož základem byly římské mince. Samotný Řím např. dovážel 400 tisíc tun obilí. Starověká římská síť dlážděných silnic o délce 88,5 tisíc km, vystavěná tak, aby armáda s těžkými vozy se mohla rychle přesunovat z místa na místo, byla nejdokonalejší na světě.

Ve 3. století začala říše slábnout. Rostoucí napětí na hranicích donutilo Římany posílit obranu a to stálo peníze. Když císař nevyhrál bitvu a nezískal kořist, jeho vojáci ho lehce mohli svrhnout a popravit. Armády sloužící v různých částech říše volily nové konkurenční císaře a často docházelo k občanským válkám. Okolní národy pak snadno mohly říši napadnout. Z 26 císařů vládnoucích v letech 235-284 pouze jeden nezemřel násilnou smrtí. Císař Diocletianus (284-305) rozdělil říši na 2 části – východní a západní. Císař Konstantin I. Veliký (306-337) povolil křesťanství, které postupně začalo ovlivňovat všechny aspekty římského života. V roce 391 zakázal císař Theodosius I. (379 – 395) tradiční pohanskou bohoslužbu a prohlásil křesťanství za oficiální náboženství říše. Ke konci 4. století se západní část říše neubráníla pustošícím nájezdům. I když Římané spolu s Germány ještě zvítězili nad Huny v čele s Attilou na Katalaunském poli, říše

se rozpadá. Poslední císař Romula Augustula je roku 476 sesazen germánským vojevůdcem Odowakerem. Východořímská říše se udržela a jejím přímým nástupce se stala byzantská říše.

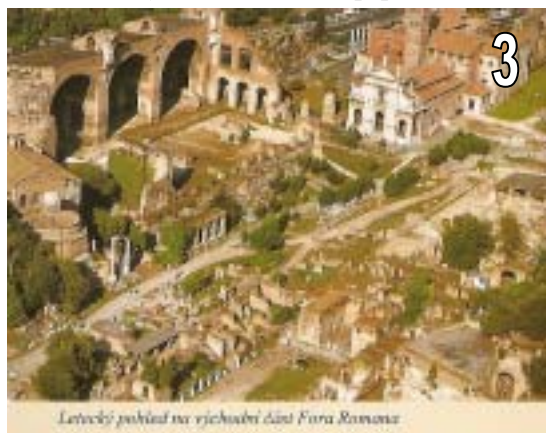
To všechno vám proběhne hlavou, když procházíte neuvěřitelné památky starověkého Říma. Není oblasti lidského života, která by nečerpala z římské historie. Její stopy jsou všude - v architektuře, literatuře, výtvarném umění, hudbě, etice a estetice, lékařství, v řemeslech, v politice, v právu a dokonce i v současné vojenské vědě.

Nejnámější zachovanou památkou je **Koloseum** (Colosseo). Postavili ho 3 císaři Fláviovské dynastie. Vespasián (69-79, zakladatel dynastie) nechal vysušit umělé jezírko u Neronova Zlatého domu a vytvořil zde základ veřejného místa zábavy pro lid. Obrovský kamenný ovál postavený z travertinu (100 000 kubických metrů bylo přivezeno z lomů blízko Tivoli po speciálně zbudované silnici, 300 tun železa bylo spotřebováno na kleštiny, které drží kameny pohromě) je 189 m dlouhý, 156 m široký a 48 m vysoký. Zvenčí Koloseum tvoří tři podlaží arkád, nad nimiž je ještě čtvrté atikové, které bylo uzpůsobeno tak, že se místo s diváky při nepříznivém počasí dalo zatahnout plachtami. Uvnitř Kolosea byla aréna o rozměrech 76x46 m. Spolu s místy k stání mohl amfiteátr pojmut 70 000 diváků přihlížejících soubojům gladiátorů či štvanci divé zvěře. Císař Domiciánus ještě arénu vylepšil pro předvádění námořních bitev.

Koloseum otevřel Vespasiánův syn Titus, představení u této příležitosti trvala 100 dní, o život při nich přišlo 5 000 kusů divoké zvěře (mimo lvů a tygrů nechyběli sloni, hroši, zebry, žirafy, losi atd.). Programy her měly ustálený program: ráno hon zvířat, v poledne veřejné popravy a odpoledne nejoblíbenější gladiátorské zápasy. Zahynulo zde mnoho gladiátorů, kteří byli vybíráni z řad zločinců nebo otroků. Ale také zde bylo umučeno, popraveno a dravou zvěří rozsápáno mnoho křesťanů.

S rostoucím vlivem křesťanství Koloseum ztrácelo svůj význam. Poslední doložené představení se konalo roku 523. Od poloviny 14. století až do 18. století sloužilo Římanům jako lom na kámen. Ničení této památky zarazil až papež Benedikt XIV. (1740-1758), který vyhlásil toto místo za posvátné. Od 19. století se zde každý rok na Veliký pátek koná pobožnost Křížové cesty za osobní účasti papeže.

Mezi Palatinem, Kapitolem a Via dei Fori Imperiali, v blízkosti Kolosea za Konstantinovým obloukem se nachází rozsáhlé, téměř 1 km dlouhé **Forum Romanum**. Od dob republiky až do zániku antického Říma bylo centrem politického, náboženského, právního i obchodního života. Vedle obchodů a tržnice zde stály nejstarší městské svatyně. Náměstí protínala po celé délce Via Sacra (Svatá cesta), kudy procházely náboženské a triumfální pochody. Pořádaly se tu rovněž gladiátorské hry, např. Caesar zde pro lid zorganizoval scény, ve kterých proti sobě postavil 320 párů gladiátorů. Stejně slavný byl Caesarův banket na oslavu jeho čtyřnásobného triumfu, kde hostil několik dní 22 000 lidí.

Postupně byl celý prostor zastavěn dalšími honosnými chrámy, bazilikami, budovou pro senát a vítěznými oblouky.

Z četných staveb zbylo na Foru jen pár poškozených ale nádherných sloupů, částí staveb, zdí, půdorysů základů a náleží z vykopávek. Sloupy patří někdejšímu chrámu Julia Ceasara, postaveném na místě, kde byla jeho mrtvola spálena, Romulovu chrámu, postaveném roku 309 n.l., chrámu Antonia a Faustiny (ze všech nejzachovalejšímu), chrámu Vesty a chrámu Kastora a Polukka z r. 484 př.n.l., Saturnovu chrámu (byl tu umístěn státní poklad a mincovna), Vespasiánovu a Titovu chrámu, z něhož zbyly tři.

Na Foru stal rovněž pověstný Dům panenských vestálek, z něhož zbývá také jen pár zídek. Postavil ho císař Nero pro kněžky, které měly udržovat posvátný oheň bohyně Vesty. Během třicetileté služby musely zachovávat panenství, v případě porušení byly pohřbeny zaživa a mužský viník ubičován k smrti.

K nejvýznamnějším památkám na Foru patří tři vítězné oblouky: Septimia Severa, Augustův a Titův.

Časem začalo Forum Romanum chátrat. Nejvíce však urychlilo jeho zánik rozhodnutí byzantského císaře Konstantina II., který během své návštěvy Říma nechal odstranit ze starých římských budov všechny kovové skoby. Nařídil je roztavit, aby

získal materiál na zbraně potřebné k obraně říše proti hrozícímu islámu. Skoby byly nezbytnou ochranou budov před zemětřesením, většina staveb díky tomu už v 9. století ležela v troskách.

Na druhé straně Via dei Fori Imperiali (necitlivě rekonstruované fašistickým režimem na zač. 30. let minulého století a rušící architektonickou jednotu památek) se nacházejí další císařská fora -Trajánovo, Augustovo, Nervovo a Caesarovo. Byla postavena v období mezi 1. stol. př.n.l. a zač. 2. stol. n.l. římskými vládci, kteří tím chtěli rozšířit nejen svou slávu, ale také prostory odpovídající potřebám rozpínající se Římské říše. Nejhonosnějším byl Trajánův komplex fora a tržnice, pokládaný ve své době za jeden ze stavebních divů světa. Dnes jsou fora odkryta jen částečně, ve vykopávkách se stále pokračuje.

Jestliže Forum představovalo centrum veřejného života Říma, **Palatin** byl pro Římany posvátné místo vzniku Města. Nalezneme zde trosky císařských rezidencí, chrámů, soukromých letohrádků slavných a bohatých osobností. Za Diokleciána poč. 4. stol. začali císařové Palatin opouštět a stavby zchátraly.

Mezi další dokonale římské stavby bezesporu patří **Circus Maximus**, jeden z největších stadiónů všech dob. Podle tradice založil jej ve 4. stol. př. n.l. král Tarquinius Priscus v místech, kde se měl uskutečnit

legendární únos Sabineek (mezi pahorky Palatinem a Aventinem). Byl určen pro závody vozatajů a mohl pojmut až 300 000 diváků. Každý císař si pokládal takřka za svou povinnost jej upravit nebo obohatit. Byly sem dovezeny 2 neznámější egyptské obelisky. Závody byly pořádány až do 5. stol. n.l., pak bohužel stavba byla rozebírána a postupně zavázána.

Antické památky jsou rozesety po celém Římě a jeho okolí. Jsou mlčícími svědky minulé slávy a zároveň něčím, na co lidstvo může být hrdé. Jak kdysi napsal římský filosof Seneca – „Život je krátký, umění dlouhé“.

1 – Císař Nero, 2 – Koloseum, 3 – Forum Romanum, 4 – rekonstrukce chrámu bohyně Vesty, 5 – současná podoba chrámu bohyně Vesty, 6 – Palatin, 7 – Circus Maximus

(Podklady z publikace „Řím“ z nakladatelství National Geographic a „Řím, historický a současný“)

B.H.

OHLÉDNUTÍ ZA POUTÍ NA MARIÁNSKÉ HOŘE

Drazí bratři a sestry,

nedávná pouť na „Vrchách“ navzdory nepříznivému, chladnému a zamračenému počasí znovu ukázala, že poutníci z blízkého či vzdálenějšího okolí si toto místo opravdu oblíbili a nepřízní počasí se nenechali odradit. Jejich poměrně hojná účast a dobrá nálada byla nemalým povzbuzením i odměnou pro všechny obětavé organizátory letošní poutní slavnosti.

Rád bych při této příležitosti proto poděkoval a vyjádřil veliké uznání vám všem, kteří jste při pouti na Mariánské Hoře jakkoli pomáhali. Vzhledem k velkému počtu pomocníků během poutní slavnosti, nejsem schopen všechny vyjmenovat. Jsem vděčný mužům, kteří pod vedením pana Josefa Mareše připravili pódium pro bohoslužby venku před poutním kostelem. Sobotní program velmi dobře zorganizovali naši mladí (z farního společenství mládeže), kteří vytvořili dobré zázemí i pro ostatní mladé poutníky. Večerní pobožnost křížové cesty s loučemi byla působivá a osobně mne oslovila. Zapojili se do ní také mladí z Lanškrouna.

Děkuji našim varhaníkům, členům chrámového sboru a dolnočermenské dechové hudbě. Všichni přispěli k důstojnému průběhu sváteční liturgie. Děkuji Ing. Jitce Macháčkové a všem členkám její skupinky za hudebně - literární pásmo „Nebe je plné hvězd“. Pásmo svojí duchovní hloubkou a velmi dobrým výkonem všech účinkujících se pro mnohé posluchače stalo silným zážitkem a vhodně tak doplnilo celý ráz poutní slavnosti.

Velkou zásluhu na dobré organizaci parkování aut má Josef Němeček, kterému pomáhali Petr Macan a Honza Majvald. Všichni odvedli bezchybnou službu na parkovišti. Upřímně děkuji Janu Hrdinovi, který obětavě vykonal velké množství pomocných prací jak při přípravě pouti, tak i během ní. Moje uznání patří Pavlu Marešovi, který se velmi dobře zhostil nevděčného úkolu dostatečně ozvučit areál křížové cesty před poutním kostelem. V neposlední řadě děkuji našim akolytům, všem ministrantům, kostelníkům panu Josefu Marešovi, Lukáši Nastoupilovi a Antonínu Pecháčkovi za přípravu a důstojný průběh poutních bohoslužeb. Moje vděčnost náleží také otci Bedřichu Smiščíkovi a otci Janu Kunertovi, kteří vytrvale během poutní slavnosti zpovídali.

Milí farníci, nemohu také přejít váš společný dar (kněžská klerika) k mému kněžskému jubileu a přání k narozeninám. Těžko se mi hledají slova, kterými bych mohl vyjádřit svoji radost a vděčnost. Snad, že i já vás mám všechny rád a chci pro vás podle svých sil a schopností nadále pracovat.

otec Pavel

RŮŽENEC

Modlitba růžence ve své dnešní podobě, ale ještě ne v ustálené formě, se šířila v západní církvi od 15. století především zásluhou dominikánů. Ti nosí velký růženec dodnes po pravé straně za pasem. Zpočátku nebyla modlitba růžence pevně stanovena a ustálena, tak jak ji známe dnes. Nebyl jednotný počet desátek, ani definitivně stanovena tajemství k rozjímání. Až teprve papež Pius V. v roce 1569 stanovil definitivní podobu růžence, tj. 15 tajemství rozjímání v růženci. Modlitba růžence spočívá v opakování andělského pozdravení „Zdravas Maria...“. Poté byla přidána heslovitá epizoda k rozjímání ze života Pána Ježíše a spoluúčast Matky Boží Panny Marie na jeho narození, utrpení a oslavení, spolu s dogmatickým oslavením Matky Boží Panny Marie na nebesích. Závěr pak tvoří prosba k Panně Marii o přímluvu za věřící.

Slavení liturgické památky Panny Marie Růžencové bylo zavedeno pro církve v roce 1572 na památku vítězství křesťanských vojsk nad osmanskými vojsky (Turky), kteří násilím šířili islám. K slavnému vítězství došlo po mnoha vrocích modlitbách k Panně Marii v námořní bitvě u Lepanta dne 7. října 1571. Od roku 1573 byla slavnost přeložena na první říjnovou neděli na památku vítězství bitvy nad Turky u Petrovaradina (bývalá Jugoslávie). Od roku 1716 byla slavnost Panny Marie Růžencové rozšířena pro celou církev. Papež sv. Pius X. v roce 1913 slavnost Panny Marie Růžencové s definitivní platností přeložil na 7. října.

Původně byly ustáleny tři okruhy tajemství Ježíšova života po pěti desátcích:

1. Růženec narození Ježíše:
 - Početí Ježíše z Ducha svatého.
 - Navštívení Alžběty těhotnou Pannou Marií.
 - Narození Ježíše v Betlémě.
 - Obětování Ježíše v jeruzalémském chrámě.
2. Růženec utrpení Ježíše:
 - Nalezení Ježíše v chrámu při disputaci s kněžími
 - Modlitba Ježíše v Getsemanské zahradě a krvavý pot úzkosti.
 - Bičování Ježíše.
 - Korunování trnovou korunou.
 - Nesení vlastního popravčího kříže.
 - Ukřižování s smrt Pána Ježíše na kříži.
3. Růženec oslavení Pána:
 - Zmrtvýchvstání Pána.
 - Na nebevstoupení Pána Ježíše.
 - Seslání Ducha svatého.
 - Vzetí Panny Marie s tělem do nebe.
 - Oslavení Matky Boží korunováním.

Papež Jan Pavel II. v roce 2000 stanovil k tradičnímu růženci čtvrtý okruh tajemství „růžence světla“ z Ježíšova hlásání evangelia, zázraků a ustanovení eucharistie.

4. Růženec světla:
 - Křest Ježíšův v Jordánu od Jana Křtitele.
 - První zázrak v Káně Galilejské - proměnění vody ve víno.
 - Hlásání evangelia a přiblížení se Božího království.
 - Ježíšovo proměnění na hoře Tábor.
 - Ustanovení Eucharistie při poslední večeři před svou smrtí.

Naši předkové měli v úctě modlitbu růžence. Říkali, že růženec je žebřík do nebe. A kterýsi světec prohlašoval: „Skrze Marii k Ježíši!“ Držme i mi s úctou ve svých rukách růženec!

js.

Kulturní kalendář

<p>Pá 5. 10. – 19.00 hod.</p> 	<p>DAUFEK“, „ZOUBKY“ a „SÍSA KYSELÁ“ – krátké činoherní kousky v podání divadelního spolku „SUTERÉN“ při Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity Brno Sál kina v Jablonném nad Orlicí</p>
<p>Pá 12. 10. – So 13.10.</p>	<p>Burza zimního vybavení Vestibul + šatna kina v Jablonném nad Orlicí</p>
<p>Ne 21. 10. – 19.00 hod.</p> 	<p>PLAY STRINBERG Divadelní představení v podání pražského divadla Ungelt „Šťastné manželství je malér. Manželství je vůbec malér. „ Hrají Chantal Poullain, Jiří Lábus a Miroslav Etzler Předprodej v Kulturním a informačním centru čp.30, tel. č.465 641 371 Sál kina v Jablonném nad Orlicí</p>
<p>Ne 21. 10</p> 	<p>Výstava OBRAZY – Pravoslav Kalous Otevřeno: Po – Pa 8-12 13 –17, So 9 - 12 Výstava potrvá do 10. listopadu 2007 Kulturní a informační centrum čp. 30 v Jablonném nad Orlicí</p>

Ahoj děti!

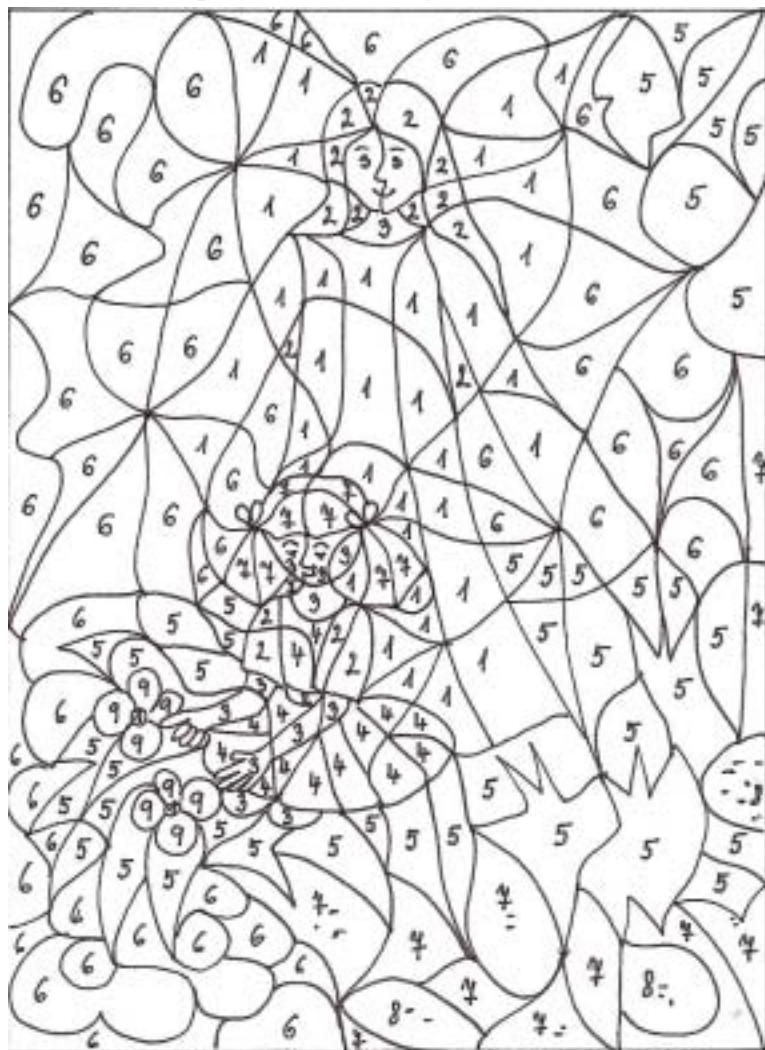
Máme za sebou první měsíc školního roku. Příroda už se definitivně převlékla do podzimního kabátu a my kousek po kousku ukrajujeme z měsíce října. Většinou jsme si v tomto měsíci povídali o Panně Marii a o modlitbě růžence. Doplnovali jsme a vybarvovali různé obrázky, abychom si tuto modlitbu co nejvíce přiblížili. Ani letos na to nechceme zapomenout, ale dnes si povšimneme trochu jiné oblasti.

Budeme si povídat o andělech. Důvod je jasný. Když se podíváte do kalendáře, tak zjistíte, že na samém konci září, tedy přesně 29., slaví svátek sv. Michael, Gabriel a Rafael, archandělé. A hned 2. října si zase připomínáme Svaté anděly strážné. Takže myslím, že si naši pozornost jistě zaslouží.

Když se malé dítě učí dělat kříž a začíná se modlit, většinou je jeho první modlitbou prosba k andělu strážnému – „Andělíčku můj strážníčku...“. Je pro vás nejmenší velice jednoduchá a srozumitelná. Prosíte v ní anděla strážného o ochranu duše i těla. A to je moc dobře, protože ta pomoc je velice důležitá. Nejen, že andělé mají „mnoho práce“ vás ochránit při všem dovádění, hrách, při nejistých jízdách na kole, při letním koupání a při vašich občas obdivuhodných nápadech, ale hlavně vám pomáhají na cestě k Pánu Bohu. Starají se velmi pečlivě o vaši duši. Určitě si zaslouží také váš dík. A tak zkuste třeba právě na ten svátek andělů strážných každý tomu svému andělovi poděkovat za to, že vás chrání.

A ještě je pro vás připraven obrázek s čísly, který je zatím tajný. Až ho vybarvíte, tajemství zmizí a uvidíte, co vám Otazníček namaloval.

- 1 – bílá
- 2 – žlutá
- 3 – oranžová
- 4 – červená
- 5 – zelená
- 6 – modrá
- 7 – hnědá
- 8 – černá
- 9 – fialová

(Otazníček)

Pro starší:

I vy starší se jistě obracíte s prosbou o ochranu ke svým andělům strážným v modlitbě Anděle Boží... nebo při společné modlitbě v kostele Svatý Michaeli – archanděli, chraň nás...

Jak vlastně vnímáme existenci andělů a co o nich víme? Je to určitě otázka zahalená tajemstvím. O čem ale nelze pochybovat, je fakt, že andělé existují. Jasně a zcela konkrétně o tom svědčí na mnoha místech Písmo svaté.

V životě občas potkáme člověka, který nám naprosto nezištně nabídne pomoc v těžké situaci a hluboce osloví svou dobrotou. Zanechá v nás pocit, že jsme se setkali s andělem v lidské podobě. Zatímco tito lidé mají hmotné tělo, andělé, o kterých je dnes řeč, jsou bytosti duchové. Tyto bytosti jsou osobní a nesmrtelné, mají rozum a vůli a také všechny viditelné tvory převyšují svou dokonalostí. To, že mají svobodnou vůli, je samozřejmě opravňuje k rozhodnutí se PRO Boha, nebo PROTI Bohu. My si pochopitelně chceme povídat o andělech, kteří řekli Bohu své ANO.

Andělé, nebo-li poslové Boží, člověka ke své existenci nepotřebují, ale protože se rozhodli pro Boha, stávají se nedílnou součástí plánu spásy. Konkrétně tento fakt najdeme v Písmu svatém: „Což nejsou všichni andělé jen duchové, poslaní k tomu, aby sloužili těm, kdo mají jako dědictví dostat spásu?“ (Žid 1, 14).

Tuto spásu andělů hlásají od počátku stvoření a během celých dějin. Poslušně slouží při uskutečňování Božího plánu. Setkáváme se s nimi v mnoha důležitých okamžicích a událostech, o kterých čteme ve Starém zákoně. Za všechny alespoň několik příkladů – uzavírají pozemský ráj, zachytí Abrahámovu ruku, ohlašují narození, pomáhají prorokům a konečně snad nejnámější je situace, kdy anděl Gabriel oznamuje narození Jana Křtitele i samotného Ježíše.

Ježíšův život provázejí andělé svou službou od vtělení až po nanebevstoupení. Při Ježíšově narození znějí chvalozpěvy andělů – Sláva na výsostech Bohu. Andělé ochraňují Ježíšovo dětství, jsou s ním na poušti i ve smrtelné úzkosti. Oznamují také radostnou zprávu o vzkříšení. A spolu s Ježíšem přijdou všichni andělé při posledním soudu.

Také celá církev se těší z veškeré pomoci andělů, spoléhá na ni a počítá s ní. Můžeme si to uvědomit, když pozorně sledujeme liturgii. Třeba při mši svaté, zkuste si všimnout, kolikrát jsou tam andělé zmiňováni.

Závěrem by se dalo říci, že náš život je již od samého počátku až po úplný konec zde na zemi provázen mocnou ochranou andělů, kteří nás vedou na cestě k věčnému životu. A protože se andělé rozhodli zcela dobrovolně, že nám budou pomáhat a také proto, že s některými z nás mají zvlášť „těžkou dřinu“, zaslouží si určitě naše velké díky.

(podle Katechismu kat. církve) (EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Z písmen na perníkové chaloupce jste měly složit slovo – NAROZENINY.

Slova měla být doplněna v tomto pořadí: Přemyslovců, Vratislava I., Drahomíry, desátého, Ludmila, modlitbu, Boha, dobrým, stopách, dříví, Radoslavovi, andělů, Boleslav, vraždou, dveří, Staré Boleslavi, dědic, Svatováclavské, Praze.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V říjnu 2007 oslaví:

93 let	paní Marie Cejnarová z Dolní Čermné	73 let	paní Alžběta Mačátová z Dolní Čermné
89 let	pan Adolf Peichl z Dolní Čermné	73 let	paní Alena Matoušková z Dolní Čermné
83 let	paní Anna Vašková z Dolní Čermné	73 let	paní Marie Sršňová z Verměřovic
82 let	paní Eliška Pomikálková z Verměřovic	72 let	paní Marie Dostálová z Dolní Čermné
81 let	pan Antonín Filip z Dolní Čermné	71 let	paní Věra Komárková z Dolní Čermné
80 let	paní Magdalena Vávrová z Dolní Čermné	70 let	pan Josef Faltejsek z Dolní Čermné
78 let	paní Věra Šverclová z Dolní Čermné	70 let	paní Eliška Formánková z Petrovic
78 let	paní Anežka Uhrová z Dolní Čermné	65 let	paní Božena Hrubantová z Petrovic
76 let	paní Věra Kašparová z Dolní Čermné	60 let	paní Zdenka Pecháčková z Dolní Čermné
75 let	paní Marie Filipová z Dolní Čermné	60 let	pan Josef Peichl z Dolní Čermné
74 let	paní Marie Zpěváková z Dolní Čermné	60 let	pan Ladislav Marek z Verměřovic
73 let	paní Margita Dušková z Dolní Čermné	50 let	paní Libuše Bednářová z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byli pokřtěni a stali se Božími dětmi:

na Mariánské Hoře	1. 9. 2007	Anna a Lucie Vyhnálkovi	z Lanškrouna
ve Verměřovicích	16. 9. 2007	Tomáš Mařík	z Verměřovic
v Dolní Čermné	29. 9. 2007	Anežka Bačkorová	z Dolní Čermné
v Dolní Čermné	29. 9. 2007	Štěpán Černý	z Hradce Králové

Rodičům výše uvedených dětí rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dítěte.

Manželství před Bohem a před církví uzavřeli:

ve Verměřovicích 8. 9. 2007 Marta Marková z Verměřovic a Jan Adamec z Dolní Moravy
na Mariánské Hoře 15. 9. 2007 Markéta Rousová z Verměřovic a Martin Štěpánek z Mistrovic
Novomanželům Adamovým a Štěpánkovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

otec Pavel

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

26. neděle v mezidobí
30. září 2007
40. týden / 2007

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

- 1. října - pondělí** sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve – mše svatá pro děti
18.00 Dolní Čermná – za Václava Havla, rodiče a bratra
- 3. října - středa** 26. týdne v mezidobí
19.00 Dolní Čermná – za Vojtěcha Zpěváka a rodiče
- 4. října - čtvrtek** sv. Františka z Assisi
6.45 Dolní Čermná – za P. Rudolfa Seidla
19.00 Verměřovice – za farníky
- 5. října - pátek** první pátek v měsíci, zasvěcený účtě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
19.00 Dolní Čermná – za Vincence Řeháka a za zemřelé z rodiny Řehákovy a Jandovy
po mši svaté - výstav Nejsvětější svátosti oltární, litanie a svátostné požehnání
- 6. října - sobota** první sobota v měsíci, zasvěcená účtě Neposkvrněného srdce Panny Marie
6.45 Dolní Čermná – za farníky
19.00 Verměřovice – za Věru Duškovou, manžela a oboje rodiče

7. října - neděle – 27. neděle v mezidobí

- Dolní Čermná - 7.30 h. – za Elišku Cejnarovou, rodiče a sourozence
Petrovice - 9.00 h. – za Petra a Boženu Bednářovy, Ludmilu Junkovou a rodiče
Mariánská Hora - 16.00 h. – za Petra Duška, dvě manželky a jeho děti

Na tuto odpolední mši svatou pojede autobus. Vyjíždí v 15.20 h. z Verměřovic a pokračuje přes Petrovice, Dolní a Horní Čermnou na Mariánskou Horu. Po bohoslužbě se vrací autobus stejnou cestou zpět.

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve středu od 17.00 h. - do 18.55 h., v pátek od 16.00 h. – do 18.55 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Ve Verměřovicích: ve čtvrtek od 16.00 h. – do 18.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
zkouška zpěvu dětské scholy	pondělí	1. 10.	16.15 h.	fara Dolní Čermná
mše svatá zaměřená pro děti	pondělí	1. 10.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
Dětské klubičko	čtvrtek	4. 10.	9.00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	4. 10.	dopoledne	Dolní Čermná
farní knihovna	pátek	5. 10.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou eucharistií	pátek	5. 10.	16.00 – 17.00 h.	fara Dolní Čermná
zkouška chrámového sboru	pátek	5. 10.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
	pátek	5. 10.	20.00 h.	kostel Dolní Čermná

Služba lektorská:

Říjen 2007				
7. 10.	Ne	27. neděle v mezidobí	7.30	Plhákovi 277
			16.00	Macháčkovi M., Z. 55
14. 10.	Ne	28. neděle v mezidobí	7.30	p. Holečková 281
			16.00	Hejlovi 232
21. 10.	Ne	29. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi st. 55
			16.00	Macháčkovi 242
28. 10.	Ne	30. neděle v mezidobí	7.30	p. Havlová 247
			16.00	Severinovi 342

Listopad 2007				
1. 11.	St	Všichni svatí	18.00	Filipovi 67
4. 11.	Ne	31. neděle v mezidobí	7.30	Dostálovi 293
			10.30	Venclovi 288
11. 11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7.30	Vránovi 18
			10.00	Faltusovi 356
18. 11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7.30	Adamcovi 18
			10.30	Jansovi ml. 7
25. 11.	Ne	34. neděle v mezidobí; Kristus Král	7.30	p. Vránová 264
			10.30	p. Krátký 73

POUTNÍK, ŘÍJEN 2007

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 14. října 2007, Poutník vyjde 28. října 2007

Členové red. kroužku: P. Seidl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháček

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.